

Ebben a zsoltárban nem egy elméleti fejtegetést kapunk, hanem boldog személyes bizonyágtételt. Minden során átragyog a személyes hit és megtapasztalás öröme és derűje. Sorraiból megrajzolhatjuk, hogy mit cselekszik és milyen úton vezet a Pásztor.

Mit cselekszik a Pásztor?

Ezekről vall boldogan Dávid: nyugtat, terelget, megvidámít, vezet, vigasztal, velem van. Az, hogy füves legelőkön nyugtat és csendes vizekhez terelget; azt jelenti, hogy gondoskodik tápláltatásomról, ételemről és italomról. Gondoskodik a mindennapi kenyeremről, testemnek-lelkemnek mindennapi kenyérérről. Ő ismeri, hol van a pázsitos, füves legelő, és hol van a csendes vizeknek folyása. Csak hagyjam magamat "terelgetni"!

Az pedig, hogy megvidámít és vezet, azt jelenti, hogy megújítja életemet, amikor helyes irányba tereli azt. Már Luther észrevette, hogy az eredeti kifejezés többet takar, mint amennyit általában a fordítások nyújtanak. Olyan két szó van itt, mely nemcsak a lélekre és a vezetésre vonatkozik, hanem ~~azt~~ jelenti egyrészt az egész embert a maga existenciájában, másrészt pedig nemcsak a "rossz" útról való visszatérést, hanem belső, magatartásbeli megváltozást, megtérést, újjászületést is jelent.

Vigasztal és velem van jelenti azt a boldog bizonyosságot, hogy ami a a 34. zsoltárban így szólal meg: "Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket."/19.v./ Éppen, amikor "a halál árnyékának völgyében", sötétségben és szorongatások között vezet az utam, az Ő jelenlétének jeleit, vesszejét és botját ott találom az életemben.

Mi tudjuk már, hogy a jó Pásztor még többet tett értünk en-